
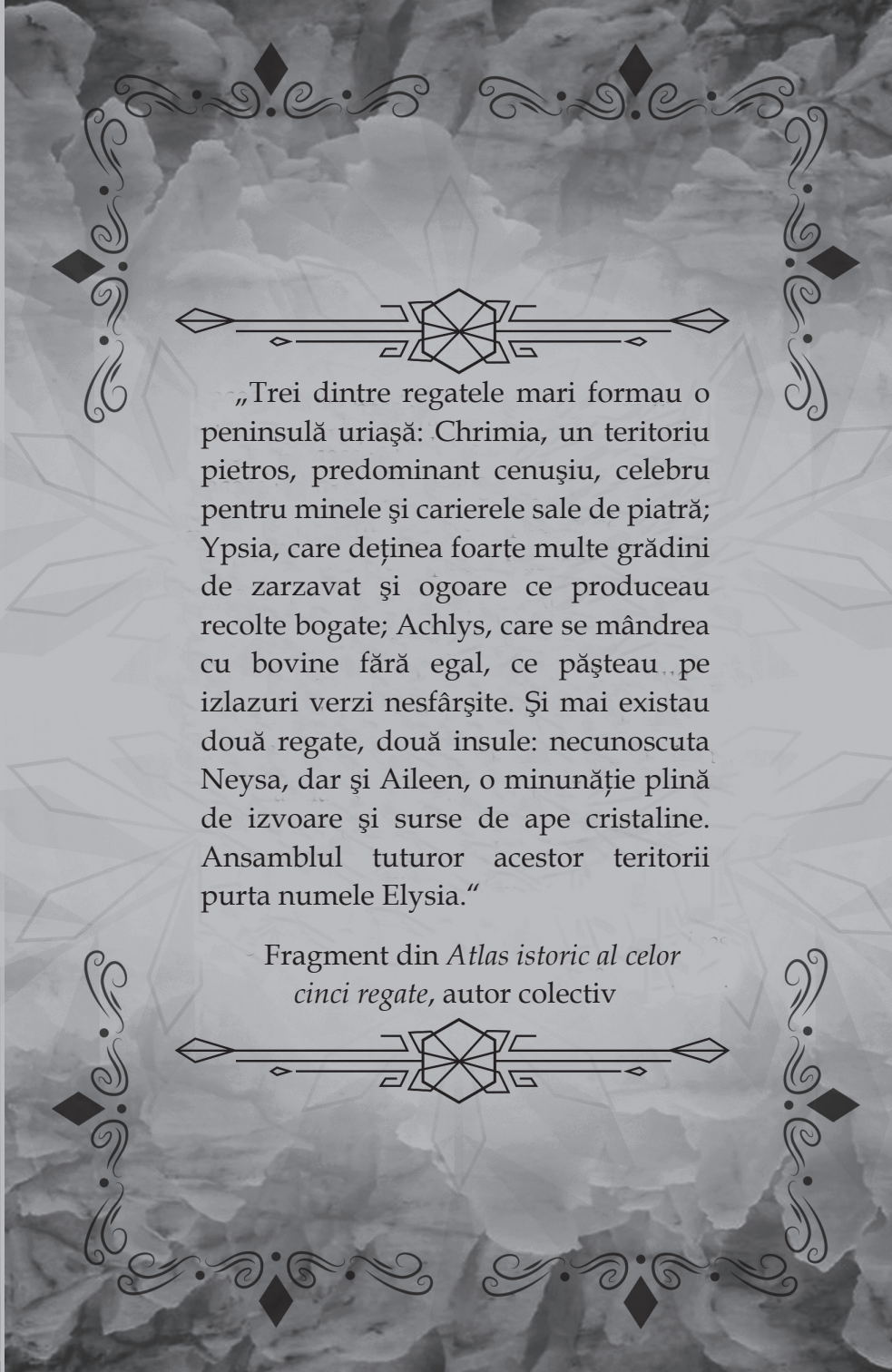

CUPOLA DE GHEATĂ

PATRICIA GARCÍA FERRER

 EDITURA
NICART

„Trei dintre regatele mari formau o peninsulă uriașă: Chrimia, un teritoriu pietros, predominant cenușiu, celebru pentru minele și carierele sale de piatră; Ypsia, care deținea foarte multe grădini de zarzavat și ogoare ce produceau recolte bogate; Achlys, care se mândrea cu bovine fără egal, ce pășteau pe izlazuri verzi nesfârșite. Și mai existau două regate, două insule: necunoscuta Neysa, dar și Aileen, o minunăție plină de izvoare și surse de ape cristaline. Ansamblul tuturor acestor teritorii purta numele Elysia.“

Fragment din *Atlas istoric al celor cinci regate*, autor colectiv

CAPÍTOLUL

1

De la fereastra camerei mele, vedeam cum un fermier apuca de gât un pisoi slăbănog ca să-l vâre într-un sac din pânză maro. Bărbatul privea în dreapta și-n stânga ca să se asigure că nimeni nu era martor la felul cum prindea felina, cu siguranță pentru a i-o dăruii ca mascotă celui mai mic dintre copiii săi. Dintr-o singură privire, l-am recunoscut pe bărbatul acela: era fermierul care locuia la mai bine de șase leghe de castel. Soția lui murise de curând, din cauza unei boli terminale, dar fără să sufere, lăsând orfani șase copilași.

Toată lumea credea că trăiam străină de acele vieți umile, dar le ofeream întreaga mea atenție. Eram conștientă de tristețea care se instalase în gesturile aceluia bărbat, oferindu-i un aspect taciturn și stins. Puteam să-mi dau seama, după pungile negre de sub ochii săi, că durerea avea să-l însoțească mult timp, deoarece simțea o dragoste profundă pentru cea care-i fusese soție.

Discret și fără să mai atragă atenția și altcuiva, fermierul a părăsit curtea interioară a castelului și a pus sacul în partea din spate a carului mare. Timothy Dultrin venise să facă negoț cu grâul său, ca în fiecare joi. Tot ca în fiecare joi, curtea se umplea de oameni din împrejurimi, care arau pământul sau se hrăneau din vânătoare și încercau să-și câștige prin comerț simbria pe o zi. N-aveau nevoie decât de o sută de livre ca să poată supraviețui timp de o săptămână.

În fiecare joi, curtea din spatele casei mele se umplea de căruțe, de tarabe și de mii de strigăte ce puteau să-l trezească și pe cel mai leneș om. Negustorii se străduiau ca produsele lor să trezească interesul localnicilor și, chiar dacă existau gărzi pentru a fi evitate dezordinea și conflictele, de obicei nu aveau loc incidente care să le solicite intervenția. Majoritatea neînțelegerilor se rezolvau cu un urciur cu băutură la cârciumile din împrejurimi.

Fără îndoială, acea zarvă era un adevărat spectacol, exista o oarecare magie dincolo de acele festivaluri și reuniuni sociale. Nu puteam să nu simt în interiorul meu o mică urmă de invidie, ce renăștea în fiecare joi, la răsărit, când tarabele începeau să prindă contur și le vedeam din dormitorul meu.

Această piață intermitentă presupunea începutul și sfârșitul săptămânii mele, căci pentru mine

nu exista nimic mai emoționant decât acea forfotă a negustorilor care-mi întrerupea rutina la un anumit interval de timp. Piața era foarte zgomotoasă, dar, cu toate acestea, tatăl meu hotărâse să le acorde sătenilor autorizația. Bunăstarea sătenilor era principala sa preocupare, deși, în ultima vreme, din păcate, liniile inamice îi solicitau cel mai mult atenția.

Importanța datoriei, responsabilitatea noastră față de oameni, era ceva ce părinții mei îmi inoculasera de mică. Poziția mea presupunea să îndeplinesc protocolul, dar, mai ales, să-mi mențin existența în total secret. Când mama m-a născut, cu toții așteptau un moștenitor băiat care, cu timpul, avea să preia conducerea armatei tatălui meu, ceea ce, până la urmă, nu s-a întâmplat. De atunci, aproape că puteau fi numărate pe degetele de la ambele mâini persoanele care fuseseră în preajma mea sau cu care putusem să schimb câteva cuvinte. Desigur, din această izolare nefericită îi puteam exclude pe părinții mei, pe cei doi frați ai mei mai mici și, firește, întregul personal de serviciu, care-mi făcea mai comodă viața de zi cu zi.

Mi-am părăsit dormitorul și am coborât scările din piatră care conduceau până la salonul casei mele. Reședința aparținea familiei noastre de secole și niciun Ulster nu se născuse în afara ei. Era un mic palat vechi, înconjurat de unsprezece hectare

de grădini și de păduri. Primul domn Ulster era un bărbat din Nord, iubitor de păduri frunzoase și de grădini pline de culoare și de viață, așa că, atunci când s-a mutat împreună cu soția sa în palat, a cerut un teren care să îndeplinească toate cerințele sale strategice de apărare și care, în același timp, să fie frumos. Plimbându-te prin împrejurimi, peisajul creat de pomii fructiferi și pârâul plin de pești produceau o senzație reconfortantă de pace. Dar frumusețea aceea nu mă păcălea, micul palat al familiei Ulster fiind o clădire a cărei misiune era să-i mențină pe dușmani afară, iar pe mine înăuntru, protejată în colivia mea de aur.

Îmi apreciam căminul. Era locul unde mă născusem și în care, cu siguranță, dacă nu schimba nimeni asta, aveam să rămân prizonieră toată viața. Dar împlinisem optsprezece ani și, potrivit mamei mele, doamna Ulster, șederea mea în acel palat avea să se încheie în scurt timp datorită unui inel. Ca fiică a unui mare domn, destinul meu era, cu siguranță, să devin soția unui bărbat cu treizeci de ani mai mare decât mine, care avea să mă facă nefericită. Aveam să-i nasc moștenitorii și, cu asta, avea să se încheie rolul meu. Nu-mi doream așa ceva. Tânjeam după o viață plină de aventuri, de idile înflăcărâte, ca în romanele pe care le devorasem cu atâta patimă în întunericul bibliotecii de la palat. Tânjeam după libertate.

M-am oprit pe scări, lângă una dintre ferestrele mari, care ofereau o priveliște spectaculoasă a proprietății. Voiam să mă plimb printre negustorii aceia, să vorbesc cu fermierii și să le cunosc poveștile. Îmi doream să mă apropii de taraba cu țesături și să cumpăr un cupon, pentru ca una dintre servitoarele noastre să-i facă fiicei ei o rochie sau, pur și simplu, să mă amestec prin mulțimea gălăgioasă.

Iluzii. Iluzii. Iluzii.

Realitate.

- Eleaine! Te rog să vii, sora ta are nevoie de tine.

Vocea supărată a mamei mă scosese din gândurile mele. Se afla în capătul celălalt al mesei din stejar masiv pe care o foloseam pentru a lua masa în familie: eu, părinții și cei doi frați mai mici ai mei.

- De ce aveți nevoie, mamă?

M-am dus numaidecât până în mijlocul salonului, ca să o împlânzesc pe mama, și am salutat-o făcând o mică reverență, așa cum am putut mai bine.

- Mai întâi de toate, fă ceva cu părul ăla al tău, care parcă are viață proprie. Strânge-l într-un coc sau spune-i uneia dintre servitoare să-ți facă o coadă împletită. Parc-ai fi o țărancă, nu o domnișoară. Te rog, oricine te-ar vedea s-ar îngrozi.

Mama avea o voce stridentă și, cu toate că îmi sublinia întruna defectele, o iubeam mult. Dar într-o privință avea dreptate: nu mă îngrijeam de

aspectul meu, ci mai degrabă mă străduiam foarte puțin să obțin perfecțiunea pe care ea și-o dorea s-o vadă la mine.

- Desigur, mamă.

Am consimțit dând din cap, în timp ce-l îmbrățișam călduros pe cel mai mic dintre frații mei. Era un drăcușor de șase ani, cu un păr negru prea creț. Nașterea lui a fost o surpriză neașteptată în sânul familiei mele, căci, potrivit medicului care o asistase pe mama la nașterea surorii mele, trupul ei nu mai putea să nască. Totuși, Viktor a apărut în viețile noastre. Și ce mult mă bucurasem de minunea aceea, deoarece Viktor devenise persoana cea mai iubită de inima mea tânără și lipsită de experiență.

Pe de altă parte, surioara mea Lauren era o mică *lady*. La doar doisprezece ani, trupul ei începuse să se schimbe. Își purta părul lung și închis la culoare într-o coafură elaborată, care-i îndepărta firele de pe față și-i lăsa la vedere o privire blândă și liniștită. Deborda de energie, vitalitate și veselie. Deși își dorea să-i facă mamei pe plac, învățând să coasă și să brodeze, adevărata ei dorință era să alerge prin pădure și să se cațăre în copaci.

Frații mei umpleau casa de țipete, de râsete, de lupte neașteptate cu spade între hoți și gardieni ai regatului, de povești despre ființe mari înaripate care brăzdau cerul în căutare de hrană, de plânsete

din cauza unor capricii nesatisfăcute sau a rănilor provocate de vreo năzdrăvănie.

Am aruncat o privire în salon și, ca în fiecare dimineață, tata nu era acasă. Știam că cineva trebuia să conducă armata, ca să apere teritoriile noastre, și nu exista nimeni mai bun decât tatăl meu pentru a face asta, însă acest lucru nu mă ajuta să mă simt mai liniștită. Mă temeam că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău. Era un bărbat puternic, care supraviețuise tuturor amenințărilor cu care se confruntase și nu primise niciodată o lovitură gravă. Dar întotdeauna apărea gândul că poate norocul avea să i se sfârșească dacă provoca în continuare destinul. Moartea era o amantă capricioasă, care căuta mereu noi pretendenți.

Domnul Ulster era unul dintre cei mai respectați comandanți din regatul nostru, nu doar datorită curajului arătat în luptă, ci și grație talentului său strategic extraordinar. Capacitate pe care, în mod curios, eu am moștenit-o. Și chiar dacă era ceva ce eu și tatăl meu păstram în secret, amândoi știam că harul acela, puterea de a rezolva orice situație, oricât de complicată ar fi fost ea, era ceva special, ce avea o mare legătură cu faptul că eram o Ulster. Îmi plăcea să analizez fiecare plan al castelului, fiecare hartă a teritoriilor vecine și, pe deasupra, planurile strategice ale armatelor care apărau frontierele.

După micul dejun și după ce am ajutat-o pe una dintre subrete să strângă masa, sub privirea severă a mamei mele, m-am îndreptat spre una dintre cele mai îndepărtate săli ale reședinței, armurăria. În secret, de ani buni, tata mă antrena ca să fiu în stare să-mi apăr viața sau viața altora, dacă era cazul. Iar în ultimii ani sporise graba stăpânului casei de a-mi completa antrenamentul. Odată, suferiserăm o încercare de incursiune pe teritoriile noastre, iar prădătorii jefuiseră câteva grânare și case ale țărănilor. Cele cinci regate erau deja de mai mulți ani în război, iar bătăliile se apropiau din ce în ce mai mult de domeniile noastre.

Având în vedere deziluzia vădită a mamei mele că primul ei născut nu fusese un băiat care să moștenească titlurile și pământurile familiei, tata a acceptat în silă să învâț câteva activități proprii bărbaților, atâta vreme cât ea nu afla. Puteam să fac tot ce voiam, pentru că eram o Ulster și, de aceea, tatăl meu mi-a oferit șansa să înțeleg cum funcționa lumea. M-a învățat să vorbesc diplomatic cu emisari din alte teritorii și să pot semna tratate comerciale sau politice folosind doar cuvintele, nu și armele.

- Bună ziua, Liam. Ai primit vești de pe front despre tatăl meu?

- Nu, domnișoară Eleaine. Mă tem că tatăl dumneavoastră este prea ocupat ca să-mi trimită scrisori de dragoste.

- Nu fi prost! Mă refer la vreo veste despre trupele lui Ghannan. În ultimul mesaj al tatei, menționa că-și instalaseră tabăra în apropiere de golful Miore. Sunt din ce în ce mai aproape.

- Și de aceea... trebuie să fim pregătiți pentru orice s-ar putea întâmpla, a spus Liam în timp ce ridica foarte repede spre mine o spadă din oțel pur.

Ar fi trebuit să mă aștept la asta: „Mereu în gardă, Eleaine“. Aceasta era fraza pe care Liam nu înceta să mi-o repete.

Am petrecut următoarele ore exersând diferite modalități de apărare cu spada și de atac cu arcul și torța. Liam era un fost camarad al tatălui meu. Ani la rând luptase pe front alături de el ca mâna lui dreaptă, iar împreună împiedicaseră nenumărate incursiuni inamice. Totuși, destinul a făcut ca Liam să fie rănit la un picior după un atac. Refuzând să abandoneze câmpul de bătălie și continuând să lupte, rana nu s-a vindecat, iar Liam a fost cât pe ce să-și piardă piciorul. Tatăl meu l-a obligat să se retragă și l-a invitat să locuiască împreună cu noi. Aveam destul spațiu și avea să fie îngrijit și tratat bine. Dar Liam era un bărbat de acțiune, și-a revenit în câteva săptămâni și, când era pregătit să plece din nou, ceva s-a schimbat. A decis să rămână la palat și să mă antreneze.

Era cel mai fidel sfetnic al tatălui meu, instructorul meu și singurul care-l făcea pe Erion, brutarul

de la castel, să țipe ca un nebun de fiecare dată când îi fura un codru de pâine. Îi apreciam mult experiența și mă simțeam destul de în largul meu cu el pentru a-i putea povesti gândurile și neliniștile mele.

- Aha! strigă Liam, aruncându-și în aer spada, care a zburat prin încăpere, tăind în cele din urmă una dintre sforile care susțineau o oglindă mare ce atârna exact deasupra capului meu.

Aproape fără să-mi dau seama, corpul meu a reacționat și s-a îndepărtat. M-am rostogolit pe podea, până când m-am apropiat de una dintre extremitățile armurării și mi-am luat arcul. Era simplu și grosolan - mai ales dacă-l comparai cu cel care se afla exact la stânga mea, șlefuit și cu motive florale. Îmi doream un arc ușor și eficient. M-am întors cât ai clipi și m-am ridicat în picioare exact când geamul se izbea de sol. Acesta s-a spart în mii de bucăți, iar eu, exact alături, stând pe un genunchi, țineam în sus o săgeată care țintea spre trupul lui Liam.

- Întotdeauna mă surprinzi, Eleaine, a zis Liam foarte mândru.

Căutasem repede o armă cu care să mă apăr înainte de atacul lui.

- Ai jucat murdar, am răspuns, în timp ce coboram încetul cu încetul arcul și slăbeam șurubul.

- În război nu există norme, Eleaine. Dușmanul nu va avea considerație față de tine. Te va ataca și va încerca să te omoare pur și simplu, a declarat Liam.

Orgoliul său s-a transformat într-o expresie serioasă a feței, care lăsa să se întrevadă profunda tristețe pe care o simțea. Fusese ca un al doilea tată pentru mine. Știam că-l durea sufletul pentru fiecare luptă pe care o pierdeam în fața lui, deoarece îi amintea că mi se putea întâmpla același lucru și pe câmpul de bătălie.

- Sunt pregătită pentru război! am exclamat cu voce fermă, în timp ce-mi scuturam câteva bucăți de sticlă care mi se agățaseră de pantaloni.

- Nu mă îndoiesc, domnișoară. Să sperăm că nu va fi nevoie.

Dar, din păcate, eram în război. Un război la care fuseseră chemați pe front chiar și țăranii cei mai tineri; era de ajuns să poată ține o spadă care să nu fie din lemn. Tineri care se confruntau cu moartea pentru a evita ca aceasta să ajungă în curtea casei mele. Le admiram capacitatea de sacrificiu, dar simțeam cum mă sfâșia fiecare moarte. Tata lupta pentru mine, pentru frații mei, pentru mama mea, pentru sătenii lui, pentru Ypsia. Darius Ulster era mâna dreaptă a domnului Brion din Ypsia și, după moartea acestuia, i s-a încredințat sarcina de

a conduce armatele care încercau să oprească înaintarea lui Ghannan.

Deși tata nu era un rege, s-a dovedit a fi un conducător extraordinar. Era un bărbat cinstit și cumsecade, care ajuta pe oricine avea nevoie și care oferea constant azil refugiaților ce fugeau de masacre. Însă era și un bărbat necizelat, călit în luptă. Un bărbat care nu șovăia să fie nemilos când era cazul.

În ochii unui străin, ar fi putut foarte bine să fie exilat de la Curte din cauza strategiilor sale crunte de pe câmpul de luptă sau din cauza listei lungi de răni mortale pe care le provocase, dar era unul dintre cei mai respectați bărbați de pe teritoriile noastre. Titlul familiei Ulster era ceva ce trebuia apărat cu mult curaj și nu permitea o viață lipsită de griji.

- AJUUUUTOOOOR!

Un țipăt sfâșietor a zguduit în mod neașteptat palatul, însoțit de o bubuitură foarte puternică: tocmai se deschiseseră porțile din stejar masiv ale palatului. Sosea cineva din afară.

M-am întors la timp ca să văd o femeie în vârstă, cu o boccea în brațe, care înainta, cuprinsă de frică, spre locul unde mă aflam. Chipul ei era chiar o oglindire a iadului, în caz că acel loc exista. Plină de sânge și de murdărie și cu câteva tăieturi urâte pe brațe și pe față, femeia s-a prăbușit la picioarele

mele, lăsând să se vadă trupul inert al bebelușului pe care-l ținea în brațe.

- Ajutați-mă! Vă rog, ajutați-mă! Soțul meu...
Fiul meu... Vă rog!

Femeia a început să plângă atât de tare, încât mi s-a pus un nod în gât. Am tras-o în poala mea și am încercat să o consolez și să-i transmit pace în timp ce-mi treceam mâinile pe spatele și pe capul ei.

- Vă rog, liniștiți-vă. Ce s-a întâmplat?

Îmi era teamă să pun această întrebare deoarece, în fond, știam deja răspunsul. Îl auzisem de nenumărate ori.

- Războiul, doamna mea. Războiul este aici.
Ajutați-mă!

Femeia aceea, distrusă de durere și cu o făptură inertă în brațele sale, implora azil de la familia mea. Auzisem de prea multe ori același vaiet. Dar nu mă obișnuiam, cruzimea ființei umane mă îngrozea din ce în ce mai mult. O lăsaseră în viață pe femeia aceea, dar îi asasinaseră pe ceilalți membri ai satului ei: era tactica obișnuită a armatelor lui Ghannan, să lase un martor în viață, ca să semene teroarea povestind ce se întâmplase.

În genunchi lângă ea și ținând-o în brațe ca să simtă sprijinul și îngrijorarea mea, m-am întrebat ce mai puteam face.

Războiul era aici.

- Eleaine, te rog, ridică-te de jos și dă-i drumul cerșetoarei aceleia. Nu știi ce boli sau mizerii poate avea.

Comentariul mamei mele m-a scos din gândurile teribile în care eram cufundată. Privirea ei mânișoasă și plină de repulsie spunea totul. Nu era de acord cu gestul meu de consolare. Disprețuia faptul că eram grijulie. Disprețuia tot ce făceam.

- Mamă, femeia aceasta a cerut ajutor. Satul ei a fost atacat de soldații lui Ghannan. Trebuie să-i oferim adăpost până când tata își va putea recupera teritoriile.

- Nici pentru toate monedele din lume! Ridică-te chiar acum de acolo și nu te mai umili.

Vocea stridentă a mamei mele răsuna peste tot.

- Nu, mamă. Te înșeli. Femeia asta are nevoie de ajutorul nostru, iar fiul ei, pe care încă-l ține în brațe, are nevoie de îngrijiri.

- Nu, doamna mea. Fiul meu a întâlnit moartea în timp ce veneam aici. Frigul și violența nopții mi l-au smuls. Priviți-l! Este rece ca zăpada. Nu mi-a mai rămas nimic.

Plângea din adâncul sufletului. Faptul de a recunoaște cu voce tare că fiul ei murise înghețat în brațele sale o cufunda într-o tristețe imposibil de depășit, absolută.

- Vă înșelați. Priviți!

Am mângâiat chipul micuțului și din degetele mele a țâșnit o strălucire albă. Încetul cu încetul, lumina a schimbat culoarea pielii bebelușului: la început era albăstruie, iar buzele sale vineții, dar treptat a căpătat o nuanță sănătoasă, o roșeață caldă, ca și cum ar fi petrecut ore întregi în fața unui șemineu.

- Nu se poate, a zis femeia cu totală lipsă de încredere.

Își privea copilul foarte uimită și lacrimile au făcut loc unui zâmbet sincer și pur.

- Fiul meu. Fiul meu.

L-a îmbrățișat și i-a sărutat chipul.

- Aș fi jurat că era mort, doamna mea. Serios. Fiul meu a murit.

- Încă nu i-a sunat ceasul, doamnă. Permiteți-mi să vă ajut să vă ridicați.

Am luat-o de braț cu mare grijă pe acea femeie și am ajutat-o să se ridice. Trupul ei încă tremura din cauza recentelor evenimente.

- Eleaine, îndepărtează-te... strigă din nou mama.

Avertismentul său era categoric și definitiv - o speria spectacolul care avea loc în salonul palatului ei. Iar eu știam foarte bine care erau consecințele când nu-i dădeam ascultare.

- Doamnă, ăsta este un miracol. Cui trebuie să-i mulțumesc? Cine sunteți? m-a întrebat refugiata, cu o recunoștință infinită în privire.

Și cine eram eu? O tânără de la Curte. O tânără născută pentru a fi moștenitoarea unui castel și a teritoriilor sale. O tânără devotată fraților și familiei sale. O tânără de o frumusețe discutabilă și cu un păr castaniu rebel. O tânără cu oarecare abilitate pentru dansul de salon și, de asemenea, pentru mănuierea spadei. O tânără care niciodată nu pusese piciorul în afara zidurilor din piatră ale castelului ce o menținea captivă și care niciodată nu cunoscuse căldura unei îmbrățișări materne. Eu. Exact eu. Eram singura persoană care nu-și putea spune numele.

Nu-mi era clar ce se petrecuse în urmă cu doar câteva clipe. Copilul acela sosisse mort. Ca un sloi de gheață și fără o urmă de lumină sau de viață în ochi.

Cu ajutorul câtorva servitori, femeia a fost dusă lângă un șemineu, iar acolo, la căldura focului, nu putea decât să privească. Mi-am dus mâna la inimă și am simțit pandantivul pe care mi-l dăruise cu ani în urmă tatăl meu. O mică săgeată dintr-un metal deloc comun din minele din Ypsia. Tatăl meu drag... poate că era o persoană călită în luptă, dar eu nu văzusem niciodată o inimă atât de devotată și de blândă precum a lui.

De la el moștenisem părul rebel și ondulat, în nuanțe castanii și, după cum spun frații mei, ochii

dulci ca mierea. De la mama, pieptul ușor delicat, talia strâmtă după ani întregi de purtat corset și șoldurile puțin late. Totul la înfățișarea mea se echilibra cu niște picioare lungi și sprintene, în stare să alerge prin cele mai dese păduri, pe care nu le cunoscusem niciodată.

Nu-i puteam dezvălui acelei femei cine eram. Existența îmi fusese tăinuită cu multă grijă încă de la naștere și, deși număram deja optsprezece primăveri, ocaziile de a avea de-a face cu alte persoane de vârsta mea fuseseră limitate. Cei patru pereți care mă înconjurau erau singurii care-mi păstrau secretele, poznele și talentele. Când eram mică și sub atenta supraveghere a doicilor mele, puteam să mă zbungui printre bălăriile din grădini și să mă ghemuiesc lângă unul dintre cei mai bătrâni și emblematici copaci de pe proprietate. Întotdeauna am fost o fată foarte respectuoasă cu oamenii mari, așa că nu mă aventuram dincolo de limitele care mi se impuneau. Dar, pe măsură ce am crescut, acele mici momente de libertate s-au tot redus, până când au devenit practic inexistente.

- Tu, mucoasă obraznică!

Un braț puternic m-a apucat de umăr și m-a întors spre vocea care rostise acele cuvinte dure. După o răsucire bruscă, o mână rece ca gheața mi-a izbit obrazul, dându-mi o palmă sonoră. Mi-am

dus mâna spre fața care mă durea și m-am uitat la mama cu rușine și confuzie.

- Mamă, de ce...?

- Întrebi de ce? Ți-am spus să te îndepărtezi de femeia aia jėjoasă și de fiul ei. Ți-am poruncit. Dar tu nu m-ai ascultat. Ai pus familia asta în pericol. Sper doar ca femeia aia proastă să moară repede și să nu poată povesti nimănui ce te-a văzut făcând.

M-a ținut ferm în timp ce mă mișca dintr-o parte în alta, mă certa și, nu știu dacă în mod conștient, îmi lăsa pe braț un semn care avea să dispară abia în câteva zile.

- Meriți mai mult decât o palmă, ingrato. Ar trebui să-i arunc în stradă, pentru ca frigul iernii să le pună capăt vieților. În felul acesta, cel puțin m-aș asigura că nu se va întâmpla nimic.

Cum de putea mama să fie atât de nemiloasă? Mulți ani încercasem să-i înțeleg comportamentul, dar tot nu reușeam. Cum îi putea dori moartea unui nou-născut? Era prea mult.

- Dar au nevoie de ajutorul nostru, mamă.

- Nu! Ea este inferioară nouă, o locuitoare a teritoriilor obișnuite. Ai ști care e diferența dacă n-ai căuta cu atâta disperare să semeni cu ei. Noi facem parte din Curte, Eleaine, suntem persoane puternice și bogate. Iar eu ar trebui să mă aflu acolo, la Curte, nu aici, putrezind în exil din cauza

ta, ingrată jėjoasă. Habar n-ai tot ce am sacrificat pentru tine când te-ai născut. Regret în fiecare zi clipa în care ai fost concepută. Vei aduce nenorocirea asupra acestei familii.

Fără ca măcar să mă lase să răspund, mama a părăsit sala, astupându-și gura cu mica țesătură care-i acoperea umerii și adresându-i o grimasă de scârbă femeii așezate lângă foc. Am rămas sprijinită de cadrul acelei uși mari care dădea în salon. A fost inevitabil să nu-mi curgă până la buze o lacrimă tăcută. Mama mă învinovățise întotdeauna că nu ducea viața pe care și-o dorea. Atât timp cât aveam să fim împreună, nici ea, nici eu nu puteam fi fericite.

Deși voiam să fiu diferită, să fiu fiica pe care și-o dorea mama, nu eram. Uneori, voiam să fiu clasică fiică de nobili, preocupată de reuniunile sociale, de vestimentație sau de zvonurile de alcov ale celor mai scandaloși domni de la Curte; dar nu mă duceam să beau ceaiul cu alte tinere, nu știam altă vestimentație, care să nu includă pantaloni și corset și, desigur, nu cunoșteam nici vreun băiat care, într-o bună zi, ar fi putut deveni viitorul meu soț. De când am ajuns la vârsta la care să pot purta haine de doamnă, iar trăsăturile mele au scos la iveală o femeie în toată regula, tata a stabilit cu personalul castelului – și, cu foarte multă părere de

rău, cu mama – că opțiunea cea mai bună pentru mine era să port haine mai comode și mai simple. Haine de bărbat. Dacă nimeni nu venea să mă vadă niciodată, ce sens avea să pierd comoditatea din cauza unei ținute pompoase și deloc practice?

Desigur, aveam visuri. Multe. Poate chiar prea multe. Îmi doream să cunosc lumea. Să fiu liberă ca să pot explora regatele care amenințau armonia teritoriilor familiei mele. Îmi doream să cutreier una dintre pădurile frunzoase pe care le contemplasem în ilustrațiile din cărțile de care mă bucuram cu atâta pasiune în lungile mele ore de liniște. Îmi doream să simt valurile pe picioarele mele și să aud cum marea îmi șuiera la ureche povești cu sirene și creaturi legendare. Îmi doream să am o prietenă cu care să împărtășesc confidențe și care să înțeleagă cine eram, fără să mă judece. Îmi doream... Adevărul e că-mi doream foarte multe lucruri.

Am decis să părăsesc acea sală comună pentru a hoinări pe culoarele castelului, pe care le cunoșteam atât de bine. Biroul tatălui meu avea o ușă din lemn, modestă și de dimensiuni improprii pentru un bărbat cu poziția sa, dar așa era comandantul Ulster: auster și simplu. Cu excepția mesei și a scaunului său din lemn masiv, restul obiectelor din încăpere indicau faptul că stăpânul lor era o persoană cultă și pasionată de lectură, și nu un barbar.

În ciuda izolării mele, eram relativ fericită. Frații mei îmi ofereau distracția de care aveam nevoie în fiecare zi prin năzdrăvăniile și zâmbetele lor. Tata mă ajuta să mențin un echilibru între efortul fizic și cel intelectual. Chiar și mama, cu neîncetatele ei comentarii disprețuitoare referitoare la atitudinea mea, nepotrivită pentru o doamnă, îmi amintea că în interiorul meu continua să bată o inimă vie și rebelă.

Stând pe scaunul mare, care-mi îmbrățișa trupul, am contemplat portretul tatălui meu. Era un bărbat corpulent, cu păr castaniu și barbă deasă, cu o privire întunecată și rece. Chiar și în scurtele perioade petrecute acasă, purta o armură ușoară și o împletitură din zale care-l protejau. Fără îndoială, era un bărbat care știa să capteze atenția oamenilor.

Când m-am născut, comandantul Ulster a fost primul care m-a văzut. Într-o după-amiază liniștită de toamnă, mamei i s-a rupt apa și un țipăt gutural a marcat începutul unei aventuri pentru soții Ulster. Deveneau părinți. Domnul Ulster și-a ajutat soția să nască. Nu voia ca vreo moașă sau doică să o ajute să-l aducă pe lume pe primul lui născut. Decepția a durat doar o clipă pentru tatăl meu când, în loc de un băiat puternic și robust, a ținut în brațe trupul delicat și plângăcios al unei fete cu trei fire de păr aproape blond în cap. Din primul moment

m-a iubit. El povestește mereu că s-a uitat în ochii mei câteva clipe și a știut. A știut că eu aveam să fiu specială.

Am coborât în bucătăria palatului și am trecut prin zona cu spălătoria, care se afla în apropiere. Am luat o pătură veche, confecționată din blana unuia dintre animalele pe care fermierul Derh le creștea pe pământurile sale și, cu ea în brațe, m-am îndreptat din nou spre sala comună. M-am apropiat de femeia cea torturată care tocmai sosise și i-am acoperit umerii, așteptând să se încălzească. Familia mea nu însemna o amenințare pentru ea și puiul ei. Voiam să se simtă protejată.

- Mulțumesc, doamna mea, a spus femeia, cu o privire sinceră și plină de recunoștință.

Își legăna copilul în brațe, în timp ce-i dădea să sugă. Copilul acela avea să crească puternic și sănătos, primind hrană direct de la mama sa. Eu fusesem hrănită de o slujitoare care, întâmplător, născuse recent, și care a putut să hrănească fără probleme doi copii.

- Nu aveți de ce să-mi mulțumiți. Și nu-mi mai spuneți doamnă, vă rog.

Termenul acela atât de protocolar mă neli-niștea și mă indispucea. Deși eram moștenitoarea tatălui meu și aparțineam Curții, mă stânjeneau

formalitățile și responsabilitățile pe care le aduceau cu sine acestea. Nu meritam un asemenea titlu. Dacă aș fi intervenit în război sau spada mea ar fi salvat vieți, atunci și doar atunci aș fi fost dispusă să accept să fiu respectată ca o doamnă. Până atunci, și în ochii acelei femei, eram doar „fiica” unui nobil.

- Vă datorăm prea mult. Nu înțeleg ce s-a întâmplat, dar, când am intrat, fiul meu era mort. Jur. Căldura acestui cămin m-a făcut să-mi recapăt speranța. Vă datorez atât de mult...

- Acum trebuie să vă odihniți, femeie cumsecade. Dumneavoastră și fiul dumneavoastră aveți nevoie de puțină liniște. Ați trăit prea multe într-un timp atât de scurt.

- Nu voi putea să dorm. De fiecare dată când închid ochii, îi văd.

- Pe cine?

- Pe soldați. Erau înfiorători, păreau animale. Armăturile lor au rezistat atacurilor noastre. Suntem... Eram o comunitate pașnică, dar liderul nostru ținea întotdeauna armele la loc sigur, în caz de invazie. Problema este că niciodată n-am omorât o altă ființă umană, nu știam să luptăm... așa că armele nu prea ne-au fost de folos. Ne-au luat copiii, îi băgau în căruțe și îi auzeam cum ne strigau numele. Soțul meu...

A rămas fără voce în timp ce-și ștergea chipul.

- Bărbații noștri au încercat să țină piept invaziei, dar... s-a declanșat focul. Casele au ars și au căzut. Focul nimicea totul în calea lui și nu se auzeau decât strigăte amestecate cu trosnetul lemnului. Eu și alte câteva femei am rezistat, dar ne aștepta aceeași soartă - sau chiar una mai rea.

Și-a întrerupt discursul de mai multe ori, când emoția relatării a ceea ce se întâmplase a fost prea mare pentru ea. Femeia aceea văzuse cum întreaga sa comunitate pierdea în mâinile soldaților inamici.

- Nu vă faceți griji acum. Totul s-a terminat. Nu o să vă mint spunându-vă că acea durere va dispărea, pentru că nu se va întâmpla niciodată asta. Nu puteți uita ceea ce au văzut ochii dumneavoastră. Dar veți învăța să trăiți cu asta și să faceți în așa fel încât să doară mai puțin pe zi ce trece. Îi veți putea oferi un viitor fiului dumneavoastră.

- Nu știu dacă voi putea trăi cu asta. Trupurile lor sunt încă pe câmpuri.

- Nu trebuie să vă faceți griji. După ce totul se va liniști, vă veți putea întoarce la căminul dumneavoastră ca să vă puteți îngropa ființele dragi. Eu însămi vă voi pune la dispoziție bărbați care să vă ajute. Căci, Doamne sfinte, fiii pământului trebuie să se întoarcă în el.

Am făcut o pauză.

- Spuneți-mi, bărbații aceia... aveau vreun stindard sau simbol care să-i distingă ca soldați ai vreunui regat?

- Vulturul negru. Aveau un stindard roșu cu un vultur.

Ghannan. Nu putea fi altul. Marele dușman al regatului Elysia. Stăpânul teritoriilor de dincolo de mare. Deși se afla la sute de mile distanță, influența lui nu avea limite. Asaltase comunitățile noastre fără nicio jenă, ne declara deschis război. Tatăl meu nu era stăpânul acestui regat, dar era comandantul trupelor sale și știam cu toții foarte bine că războiul nu se dădea între regi, ci între plebei. Dușmanul era mai aproape decât se preconiza. Trebuia să trimit repede o misivă pe front, pentru a-i da tatălui meu acea informație catastrofică. Dacă satele noastre din apropiere de mare căzuseră deja în mâinile lui Ghannan, nu avea să dureze mai mult de douăzeci de zile până avea să ajungă la porțile noastre. Influența persuasivă a lui Ghannan era copleșitoare.

Îndreptându-mă spre biroul tatălui meu, mi-am găsit frățiorul ascuns după perdelele din apropierea ușii. Nu era nimeni pe culoar, așa că mi-am permis să mă joc puțin cu el. Nu era vinovat pentru ceea ce se întâmpla și nici nu avea vârsta la care să fie conștient de cele petrecute în interiorul granițelor teritoriilor noastre. Pentru el, jocurile și râsetele

erau totul, ceea ce, de multe ori, îmi trezea invidie și mă târa într-o lume după care tânjeam. Îmi amintea că eu nu avusesem nimic din toate astea.

- Unde-o fi marele soldat Ulster? Se spune că a plecat pe front ca să lupte împotriva unei bestii înaripate, am zis cu un zâmbet pe chip, în timp ce mă îndreptam încet spre perdeaua mare și grea.

Vedeam cum fratele meu se mișca în spatele ei, când picioarele lui se deplasau în ambele părți.

- O fi lăsat un mesaj pentru sora lui dragă? Nu! Sigur că nu, pentru că este lipsit de suflet și nici măcar nu și-a luat rămas-bun de la sora lui...

- Nu! Sigur că ți-aș scrie o scrisoare, Eleaine, a spus micuțul meu frate în timp ce ieșea de după perdea și începea să alerge spre mine.

Mi-a îmbrățișat picioarele și i-am mângâiat capul cu afecțiune.

- N-aș pleca niciodată fără să-ți spun pa, surioară.

Acele cuvinte mi-au ajuns la inimă. Nu conta cât de cumplite ar fi fost pumnalele pe care mama mi le arunca în discuțiile noastre, pentru că iubirea acestui micuț compensa totul cu vârf și îndesat. L-am ridicat în aer și l-am învărtit în timp ce râdeam inocent amândoi, râsetele fiindu-ne provocate de amețeală și de amuzament.

- Cine era femeia aceea, Eleaine?

- Era o supusă de pe teritoriile noastre. Locuia în zona de coastă, dar satul ei trece printr-un moment dificil, așa că va rămâne cu noi o vreme.

- Bebelușul ei face mult zgomot. Plânge și țipă întruna. Este deranjant. Și eu eram așa?

- Nu. Tu erai mult mai rău, am spus în timp ce-l apucam cu putere de picioare și-l întorceam cu capul în jos, ca să uite de conversație și să-și păstreze inocența, cel puțin încă o zi. Ai putea să te joci cu el.

- Nu cred că mamei i-ar plăcea. Și nici tatei nu-i plac musafirii. Nu pot să am prieteni cu care să mă joc.

- Dar Rion, fiul măcelarului? El este un băiat bun.

- Da, dar...

- Și Dania, fata croitorului?

- Bine... dar ei mereu mă lasă să câștig și...

Deși fratele meu Viktor de-abia împlinise șase ani, deja era în stare să înțeleagă concepte precum izolarea și singurătatea. Existența mea îl privase, la fel ca pe mama și pe sora mea mai mică, de unele plăceri caracteristice poziției noastre.

- Mă rog... dar, din fericire, le ai pe surorile tale ca să te joci cu ele. Oare nu ne distrăm când ne luptăm ca pirații? am întrebat cu voce mândră, provocându-i râsul.

- Ești cea mai bună soră!

- Acum du-te și caut-o pe doica ta, trebuie să pregătească un dormitor pentru invitata noastră și fiul ei.

Sărutându-l pe obraz, mi-am luat rămas-bun de la el și am văzut cum se îndepărta. Pe culoar s-a așternut din nou o liniște mormântală, fără râsete stridente sau plânsете neconsolate, iar eu am intrat în biroul tatălui meu. Știam unde avea cele necesare pentru a scrie o misivă.

Dragă tată,

Cum vă simțiți? Sper că iarna nu este prea dură pentru dumneavoastră pe front și că sunteți sănătos. În căminul nostru, totul este la fel. Copiii dumneavoastră mai mici cresc în fiecare zi și, dacă nu intervine cineva, le vor înnebuni pe doicile lor. Mama continuă să-și aline singurătatea poruncindu-le servitoarelor să mute mobilele în mod constant sau să schimbe fețele de masă. Iar eu... Să spunem că-mi trăiesc viața de zi cu zi.

Îmi pare rău că vă dau vești proaste, dar mă tem că situația este mai gravă decât credeam. Cu doar câteva ore în urmă a sosit la palat o femeie îngrozită și plină de sânge. Este o țărancă din teritoriile de coastă din nord-vest. Armata lui Ghannan a trecut granițele noastre și i-a exterminat pe toți locuitorii din satul ei. Ea a fost singura supraviețuitoare, împreună cu fiul său nou-născut. M-am asigurat să primească azil la noi până când va putea pleca și începe o viață nouă. Dar, tată,

situația este foarte gravă. Înaintarea stăpânului teritoriilor din nord este rapidă și de neoprit.

Capacitatea sa de a controla mințile rivalilor lui ar putea fi și mai teribilă decât se spune și mă tem că în curând vom fi sub dominația sa.

De câteva săptămâni, nu am vești de la dumneavoastră, dar simt, în adâncul ființei mele, că sunteți bine. Ce trebuie să facem?

Cu asta închei... S-a întâmplat ceva când l-am atins pe bebelușul femeii care a venit să caute refugiu. Ceva ce nu pot să descriu în această misivă, de teamă să nu fie interceptată de cine nu trebuie. Sper să vă pot explica atunci când vă veți întoarce acasă, ca să mă ajutați să înțeleg.

Acestea sunt veștile. Vă îmbrățișez cu afecțiune,

Eleaine

După ce am terminat de redactat scrisoarea, am îndoit-o și m-am îndreptat spre cea mai apropiată fereastră. Ferestrele mari erau deschise doar în timpul dimineții, așa că am împins rama cu multă putere în afară și fereastra a cedat. Aerul rece și umed al nopții furtunoase mi-a lovit chipul cu putere. Vântul m-a făcut să mă simt vie.

Iubeam ploaia. Deși putea fi incomodă, mi se părea frumoasă, pură, sălbatică. După o vreme, ploaia s-a liniștit și atunci am știut că era momentul

indicat. Mi-am ridicat brațul stâng, am deschis palma, iar vântul a încetat imediat. Totul s-a oprit. Cu ochii închiși, m-am concentrat asupra nopții și a vântului. Vântul. Tata. Frontul. Scrisoarea. Am văzut cu ochii minții destinația și pe tatăl meu. Am văzut cum el o lua. Foaia s-a desprins de palma mâinii mele până când a ajuns să se mențină singură în aer. Am suflat ușor spre ea și a început un zbor încet, dar hotărât, spre destinația sa.

Poate că eram singură tocmai fiindcă puteam face astfel de lucruri. Nici măcar eu însămi nu știam cu certitudine până unde ajungeau abilitățile mele supranaturale. Dar ceva-mi era foarte clar: scrisoarea trebuia să ajungă până la tatăl meu.

Vântul avea să se ocupe de asta.